

DE LES ‘ZONES DE CRUISING’ AL ‘CRUISING GLOBAL’

“En l’actualitat les aplicacions “geosocials” per a mòbils com ara Grindr estan proposant una nova relació amb l’espai: ja no és necessari anar a un lloc en concret per fer cruising, sinó que tot l’espai es converteix en una àrea de cruising”, indica José Miralles, professor de la Universitat de València i impulsor del projecte “Geografias del morbo (www.geografiasdelmorbo.net)” que pretén documentar les diferents àrees de cruising o contacte sexual anònim a l’aire lliure per a homosexuals masculins dins del territori espanyol. Però, què és una zona de cruising?

“És un espai d’ús públic on els homes homosexuals van a lligar i establir relacions sexuals, la majoria de vegades en el mateix espai”, afirma Miralles. Però les zones de *cruising* no són els únics llocs físics per a la trobada explícitament sexual. També hi ha els quartos foscos a locals destinats a públic homosexual i les saunes o bars sexuals (a tots ells s’ha de pagar per l’entrada –per contra del *cruising*, que és totalment gratuït), que permeten un contacte fàcil i ràpid. A més, en l’actualitat també hi ha les xarxes socials destinades al contacte sexual. En el cas de les saunes o quartos foscos, com també a les zones de *cruising*, hi predomina el silenci i el llenguatge corporal; tot i això, l’apropament i com es presenta el cos és diferent segons l’espai. Per exemple a les saunes és veu íntegrament. En canvi, a les aplicacions de mòbil i xarxes socials s’usa la paraula a través del xat, en el *cruising* qui hi va està vestit.

La recent aparició, de no fa ni una dècada, de les noves xarxes socials per al contacte sexual generarien, des del punt de vista de Miralles, una reformulació del *cruising* on el món sencer es converteix en un espai virtual de possible contacte sexual i accessible les 24 hores al dia. Aquestes aplicacions, però, generen exclusions, ja que cal tenir *smartphone* i amb ell un cert nivell econòmic i coneixements per usar-lo. Tot i això, encara no hi ha cap recerca al voltant del “*cruising* global” que es genera amb les xarxes socials i la influència en les formes de relació. Només s’ha investigat sobre les àrees de *cruising* presencial. A més del projecte “Geografias

del morbo”, hi ha una altra recerca, de la qual és autor José Antonio Langarita, de la Universitat de Barcelona: “Intercambio sexual en espacios públicos: la práctica del *cruising* en el parque de Montjuïc, Barcelona”. En aquest estudi, s’analitzen i comparen diferents espais de contacte sexual anònim de l’àrea metropolitana de la capital catalana. S’ha de ressaltar que un sistema de relació no ha substituït l’altre i encara perviu el “*cruising* presencial”. En aquest sentit, tot i que qualsevol espai físic pot esdevenir zona de *cruising*, hi ha una sèrie d’ambients que es repeteixen com ara parcs, jardins, estacions de descans en carreteres, zones naturals –platges, etc– i recintes tancats com ara lavabos públics, sobretot de centres comercials o estacions de ferrocarrils.

Motivacions i codis de comportament

Pel que fa al *cruising* presencial, l'existència del qual està documentada a Barcelona des de principis del segle XX, Langarita contraposa les zones que hi ha a Sitges i a Montjuïc a Barcelona amb contextos i usuaris diferenciats. En una primera instància, una part important dels que hi van són aquells que “no es poden declarar públicament com a homosexuals”. De fet, assenyala que una part important d'ells no s'identifiquen com a tals, tot i que porten a terme pràctiques homosexuals, normalment “perceben que són tan heterosexuals com abans d'anar-hi”, una mostra de l'autorrepressió amb la qual actuen alguns. Un espai que esdevé anònim i que permet ocultar pràctiques no acceptades socialment. A Montjuïc sol haver-hi més presència de persones migrants i amb menys recursos econòmics que els que van al Gaixample, “molts dels qui van de *cruising* són els que no es poden pagar les entrades de la discoteca”. En canvi indica que la població que sol anar a la zona de *cruising* que hi ha a Sitges són majoritàriament turistes amb un important poder adquisitiu i que només hi van si no han trobat company sexual als bars d'ambient, “ho fan com a últim recurs davant la major facilitat per trobar l'encontre sexual”.

Per Miralles, en canvi, “les motivacions per anar a l'àrea de *cruising* són tan distintes com les persones que les freqüenten”. El professor de la Universitat de València normalitza aquests espais i afirma que el “*cruising* és una opció més que tenim al nostre abast”, i indica que dur una doble vida o el morbo del sexe anònim també es poden realitzar a altres tipus de llocs, no només a les àrees de *cruising*. En aquest sentit, afegeix que no es pot caure en el tòpic que qui practica el *cruising* pertany a “classes socials desfavorides, homosexuals viciosos, immigrants o persones amb pocs recursos” i assegura que “el que pot passar és que els homosexuals joves no reconesquen que practiquen *cruising*”. “Les àrees de *cruising* són espais “alliberats” (però acotats i controlats) pel poder heterosexual. Aquestes limitacions geosexuals són conseqüència del convenciment que les pràctiques sexuals entre homes formen part d'una sexualitat marginal”, afirma Miralles. Per al professor universitari l'existència de les àrees de *cruising* té a veure amb “una necessitat històrica de generar àmbits on es pugui interactuar sexualment” davant l'exclusió de la majoria dels espais. I posa com a exemples els de “dur una parella sexual del mateix sexe a casa dels pares, a un pis d'estudiants o a la casa que comparteixes amb la teua parella, era (i segueix sent) un assumpte complicat”.

El llenguatge i els usos d'aquests espais repeteixen una sèrie d'elements: la immediatesa, la facilitat i la rapidesa amb la qual es troba i s'estableix una interacció sexual. Miralles ressalta “la importància del cotxe, no només per arribar-hi sinó per a interactuar, ja que permet seguir l'altre i també s'esdevé una ‘habitació’ on intercanviar plaers”. De fet, l'espai físic està dividit entre diferents zones: de coneixement i selecció, de negociació i de pràctica sexual, que pot ser darrere de vegetació o en un automòbil. El silenci també és un codi universal dels espais de *cruising*, tant en la “dansa d'apropament com mentre s'interacciona sexualment, és el so que més retruny”, afirma el professor de la Universitat de València, que ressalta el pes del llenguatge corporal. Un altre punt en comú és la possibilitat de dissimular allò que es fa o que se sent i la realització de passejos continus, intercanvis de mirades o mostra del propi cos, que són part d'un procés de recerca i elecció de company sexual. L'operació es pot culminar amb fregaments als genitals com a mostra d'acceptació de l'oferta sexual. “El ritual s'accelera o no en funció del temps que disposa l'usuari, si surten de la feina i han d'anar a casa després perquè tenen parella (home o dona) tenen 20 minuts i probablement seran menys exigents. En canvi, hi pot haver gent que s'hi passi hores fins que no troben la persona que consideren ideal”, afegeix Langarita.

Cruising heterosexual?

Només hi ha espais de *cruising* per a homosexuals masculins? El que està clar és que els més coneguts i documentats són els que estan destinats a homosexuals masculins, però Langarita assenyala que també hi ha pràctiques similars entre heterosexuals com ara el *dogging* o *cancaneo*. Tot i això el funcionament és diferent ja que les trobades són resultats de pactes previs abans d'arribar a l'espai i no d'una trobada casual en una zona concreta de *cruising*. El que sí que repeteix l'esquema gai és que es practica sexe de forma anònima i sense compromisos a boscos, platges o parcs propers a zones urbanes. Miralles indica que no ha trobat evidències que demostrin que hi hagi espais de trobada sexual a l'aire lliure per a dones lesbianes. “Els homes bisexuals i que es consideren heterosexuals freqüenten àrees de *cruising*”, tot i que no hi ha subàrees específiques, “però sí que hi ha algunes zones, poques, a les quals acudeixen parelles heterosexuals per a fer intercanvis amb altres parelles”, afirma Miralles.

La imatge del *cruising*

El *cruising* és un fenomen descrit als mitjans de comunicació sense l'adequada contextualització. Això provoca incomprensió social i intents de repressió com s'ha fet –fins a dos cops– a Sitges quan es van fer fitxes policials als detinguts per fer *cruising*, o com a Badalona on recentment l'alcalde popular, Xavier Garcia Albiol, va anunciar que el perseguiria. Alguns mitjans generalistes han intentat vincular el fenomen a la prostitució i sense ubicarlo, en el marc d'una societat on encara és present l'homofòbia. “Els mitjans de comunicació ofereixen una imatge del *cruising* distorsionada i irreal. *Cruising* i prostitució són dues realitats desvinculades”, afirma Miralles, que indica que el que s'hi produeix és un intercanvi sexual a l'aire lliure, anònim i gratuït. Per Langarita resta clar que des d'alguns mitjans es vincula a la prostitució per deslegitimar aquesta pràctica i el mateix col·lectiu homosexual, quan, ressalta, “probablement hi haja més prostitució a discoteques i saunes que als espais de *cruising*”.